Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 4. Warszawa, dnia 4 lutego 1930 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne

51.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, SPRAWIEDLIWOŚCI I REFORM ROLNYCH

z dnia 31 grudnia 1929 r.

w sprawie statutu wzorowego administrowania i wypłaty przez upoważnione instytucje finansowe wynagrodzeń za przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa nieruchomości ziemskie, złożonych do depozytu sądowego.

Na podstawie cz. 3 art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 3, poz. 22) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) W przypadkach, przewidzianych w cz. 1 art. 32 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1, poz. 1) oraz § 67 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 7 grudnia 1926 r. do ustawy o wykonaniu reformy rolnej, wydanego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Skarbu oraz Sprawiedliwości (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 8, poz. 66) — wynagrodzenie, przypadające za przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa nieruchomości ziemskie, okręgowe urzędy ziemskie składać będą do dyspozycji właściwego sądu w jednej z instytucyj finansowych, wyznaczonych przez Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości zgodnie z cz. 2 art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 3, poz. 22).

2) Złożenie wynagrodzenia do depozytu w myśl cz. 1 może nastąpić również za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego lub jego oddziałów. W tym celu winien okręgowy urząd ziemski zlecić Państwowemu Bankowi Rolnemu specjalnem pismem przekazanie wynagrodzenia właściwej instytucji finansowej, równocześnie zaś powiadomić o wydaniu powyższego zlecenia zainteresowaną instytucję oraz właściwy sąd.

3) Zarówno zlecenie do Państwowego Banku Rolnego, jak i zawiadomienie do instytucji finansowej oraz do sądu winno wyszczególniać:

a) podstawę i powody złożenia wynagrodzenia do depozytu sądowego;

b) nazwę i siedzibę sądu, do którego dyspozycji depozyt ma być złożony;

c) rodzaj walorów, składanych do depozytu, ich wartość nominalną oraz datę płatności najbliższego kuponu i najwcześniej płatnej raty skryptów dłużnych;

d) nazwę i oznaczenie hipoteczne nieruchomości ziemskiej, względnie przymusowo wykupionej (przejętej) jej części;

e) imię, nazwisko i adres właściciela przymusowo wykupionej (przejętej) nieruchomości.

§ 2. Instytucja finansowa, upoważniona do przyjmowania depozytów dla sądów, wyda okręgowemu urzędowi ziemskiemu na każdy depozyt potwierdzenie jego złożenia, które winno wyszczególniać:

a) sumę gotówkową oraz rodzaj i wartość nominalną złożonych walorów, z wymienieniem numerów, serji, dat wystawienia kuponów i najwcześniej płatnej raty skryptów dłużnych;

b) siedzibę okręgowego urzędu ziemskiego, składającego depozyt;

c) nazwę i oznaczenie hipoteczne nieruchomości ziemskiej, za którą złożono wynagrodzenie, powiat, w którym jest ona położona, oraz imię, nazwisko i adres jej właściciela;

d) nazwę i siedzibę sądu, do którego dyspozycji depozyt został złożony;

e) datę przyjęcie do depozytu, oraz numer konta masy depozytowej.

§ 3. 1) Przyjęte do depozytu wynagrodzenie wciągnie instytucja finansowa do osobnego dla każdej masy depozytowej konta, zarachowując na dobro masy całą sumę wynagrodzenia w złotych i wyszczególniając w koncie gotówkę, obligacje renty ziemskiej, obliczone osobno według kursu urzędowego (art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. i osobno według wartości nominalnej, oraz skrypty dłużne Skarbu Państwa. W odrębnej rubryce uwidocznione będą kupony procentowe z nabliższą datą płatności, względnie procenty, płatne od skryptów dłużnych.

2) Odpis potwierdzenia złożenia do depozytu (§ 2) instytucja finansowa prześle właściwemu sądowi.

3) Konta mas depozytowych, zatytułowane nazwą nieruchomości oraz nazwiskiem i imieniem właściciela, winny być prowadzone w osobnej księdze, do której należy prowadzić skorowidz alfabetyczny według nazw hipotecznych wykupionych przymusowo (przejętych) nieruchomości. Wszelkie pisma, wpływające przy składaniu depozytu, jak również wszelkie polecenia i pisma, otrzymywane następnie z sądu, będą wraz z załącznikami gromadzone kolejno według dnia otrzymania i co miesiąc zeszywane, po oznaczeniu bieżącemi liczbami, w osobne dla każdego depozytu zeszyty przechowywane w pewnem zamknięciu.

4) Obligację renty ziemskiej i skrypty dłużne przechowuje się w oddzielnych dla każdego depozytu otwartych kopertach, na których winna być wskazana nazwa masy depozytowej oraz numer konta lub stronicy księgi.

§ 4. 1) Instytucja finansowa obowiązana jest każdą złożoną do depozytu sumę gotówkową oprocentować według takiej stopy procentowej, jaką instytucja ta stosuje do normalnie oprocentowanych wkładów a vista, lokując te sumy na rachunkach a vista lub oszczędnościowych.

2) Kapitał złożony w obligacjach renty ziemskiej, oprocentowują kupony, które instytucja finansowa winna w należytym czasie spieniężać, a uzyskaną gotówkę zaliczać na rzecz masy depozytowej jako procent.

3) Kapitał złożony w skryptach dłużnych Skarbu Państwu, oprocentowuje się opłacanym od skryptów przez Skarb Państwa procentem, który instytucja finansowa winna w należytym czasie podnosić i zaliczać na rzecz masy depozytowej jako narosły procent.

4) Narosłe procenty (cz. 1, 2 i 3) oprocentowuje instytucja finansowa po ich zrealizowaniu lub dopisaniu narówni z częścią gotówkową depozytu (cz. 1).

5) Obligacje 5% państwowej renty ziemskiej, wylosowane w czasie trwania depozytu, oraz przypadające do amortyzacji raty skryptów dłużnych Skarbu Państwa instytucja finansowa winna niezwłocznie po zapadnięciu odnośnych terminów płatności zrealizować i zaliczyć na poczet części gotówkowej kapitału.

6) Składane do depozytu sądowego poszczególne raty wynagrodzenia za przymusowo wykupioną (przejętą) nieruchomość (cz. 2 art. 31 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej) będą zaliczone na dobro masy depozytowej danej nieruchomości, jako łączny depozyt i zapisywane na konto, które było otwarte przy przyjęciu do depozytu I-ej raty wynagrodzenia.

§ 5. 1) Od chwili przyjęcia depozytu przez upoważnioną instytucję finansową wypłata depozytu nastąpić może wyłącznie na zlecenie sądu.

2) Przed sporządzeniem polecenia wypłaty sąd zażąda od instytucji finansowej ścisłego zestawienia stanu masy pod względem stanu kapitału, narosłych procentów i wartości poszczególnych rodzajów walorów złożonych w depozycie, z oznaczeniem numerów i odcinków.

3) Zlecenia sądowe winny wskazywać osoby względnie urzędy, na rzecz których należy dokonać wypłaty, oraz zawierać szczegółowe wyliczenie cyfrowe tak kapitału jak i narosłych procentów, jakie każdemu uprawnionemu mają być wypłacone, z dokładnem wymienieniem jakie, w jakiej ilości i według jakiej wartości mają być każdemu uprawnionemu wypłacone obligacje renty ziemskiej lub skrypty dłużne Skarbu Państwa. Odpis decyzji sądu o podziale wynagrodzenia sąd prześle zainteresowanemu okręgowemu urzędowi ziemskiemu.

4) Jeżeli polecenie wypłaty obejmuje wypłatę całego depozytu, winno zawierać zlecenie zamknięcia masy. Jeżeli polecenie wypłaty nie wyczerpuje całej masy według ksiąg instytucji finansowej, lub suma zlecona do wypłaty nie zgadza się z księgami instytucji, bądź przewyższając sumę masy depozytowej bądź zawierając zlecenie wypłaty, pod względem sumy kapitału lub narosłych procentów, lub pod względem jakości walorów niezgodne z księgami instytucji finansowej — wówczas instytucja finansowa winna wstrzymać wykonanie zlecenia i zwrócić się do sądu z odpowiednim wnioskiem, celem zmiany polecenia wypłaty.

5) Najdalej w ciągu jednego miesiąca po otrzymaniu sądowego zlecenia wypłaty instytucja finansowa winna potwierdzić jego wykonanie w formie sprawozdania, w którem będzie ściśle przedstawione wykonanie zlecenia.

6) Od chwili otrzymania polecenia wypłaty, instytucja finansowa nie oprocentowuje pozostającej w depozycie gotówki.

7) Jeżeli w przeciągu 6 miesięcy od chwili otrzymania polecenia wypłaty nie zostanie podjęta suma przekazana do wypłaty, instytucja finansowa zawiadomi o tem sąd właściwy. Sąd zarządzi przeniesienie poszczególnych niepodjętych sum do kasy skarbowej lub kasy depozytów sądowych, jako depozyt na rzecz uprawnionych do ich podjęcia.

§ 6. W ciągu pierwszego kwartału każdego roku instytucja finansowa przedłoży sądowi wyciągi poszczególnych kont, zawierające stan kont depozytowych z początkiem i końcem poprzedniego roku kalendarzowego z wykazaniem zmian, zaszłych w tymże roku.

§ 7. 1) Za prowadzenie depozytów pobiera instytucja finansowa od złożonych walorów opłatę po 1 zł rocznie od każdego rozpoczętego tysiąca złotych, licząc według wartości nominalnej walorów. Opłatę tę instystucja potrąca co roku, względnie przy wypłacie narosłych procentów. Najniższą sumą opłaty od całego depozytu będzie kwota dziesięć złotych rocznie.

2) osoby, wskazane w poleceniu wypłaty, jako uprawnione do podnoszenia depozytu, winny złożyć instytucji finansowej należycie opłacone pokwitowanie, wymieniające sumę odbieraną, tak w kapitale jak w procentach, z wyszczególnieniem walorów, któremi wypłatę otrzymują. W razie uprzedniego nadesłania kwitu, wypłata może nastąpić pocztą na koszt i niebezpieczeństwo uprawnionego do podjęcia depozytu.

§ 8. Część wynagrodzenia, przypadająca w myśl decyzji sądu do wypłaty właścicielowi nieruchomości w obligacjach państwowej renty ziemskiej, obliczanych według wartości nominalnej, będzie przez instytucję finansową złożona do depozytu Państwowego Banku Rolnego na przeciąg lat 5, licząc od dnia złożenia do depozytu II raty wynagrodzenia; o ile jednak suma wypłacana właścicielowi w obligacjach według wartości nominalnej przekracza kwotę tychże obligacyj, objętą II-ą ratą wynagrodzenia, dla nadwyżki tej termin 5-cio letni liczy się od złożenia do depozytu I-ej raty wynagrodzenia.

§ 9. Stan depozytów sądowych w instytucjach finansowych podlega kontroli władz nadzorczych tych instytucyj, jak również właściwych sądów oraz organów państwowych, uprawnionych do rewizji sądów.

§ 10. Depozyty znajdujące się w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w instytucjach, które nie zostały upoważnione do przyjmowania depozytów, będą przez te instytucje przekazane właściwym instytucjom finansowym.

Przekazanie nastąpi na skutek zlecenia właściwego okręgowego urzędu ziemskiego, wydanego po uprzedniem uzyskaniu zgody sądu, do którego dyspozycji depozyt został złożony.

§ 11. Rozporzadzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
(—) *Dutkiewicz*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1930 r. Nr. 3, poz. 19).

52.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych i innych decyzyj oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych.

Na mocy art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia b. rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377) zarządza się co następuje:

§ 1. Ust. 1-szy § 3-go rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych i innych decyzyj oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 636), otrzymuje brzmienie następujące:

„Na pokrycie kosztów ogólnych, t. j. wydatków osobowych i rzeczowych, związanych z utrzymaniem Komitetu Likwidacyjnego i jego biura, przeznacza się kwoty do wysokości 1/2% wartości aktywów wszystkich b. rosyjskich osób prawnych, których mienie ulega likwidacji na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia b. rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377). Kwoty powyższe pobierane będą przez Komitet niezależnie od każdorazowej wysokości sum, znajdujących się na rachunku Komitetu, a osiągniętych z likwidacji mienia poszczególnych b. rosyjskich osób prawnych, z tem zastrzeżeniem, aby przy zakończeniu likwidacji mienie każdej z poszczególnych osób prawnych zostało obciążone z tego tytułu co najwyżej kwotą, równą 1/2% jego aktywów, ustalonych, zgodnie z przepisami powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.".

§ 2. Po § 3 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r. dodaje się § 3-a o brzmieniu następującem:

„Wydatki, przewidziane w ust. 3-im § 3-go niniejszego rozporządzenia, pokrywane będą przedewszystkiem z aktywów likwidowanego mienia każdej z poszczególnych b. rosyjskich osób prawnych.

W razie braku płynnej gotowizny w aktywach likwidowanego mienia, władny jest Komitet Likwidacyjny przeznaczać, tytułem zaliczek, na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 1-szym niniejszego paragrafu, wpływy, osiągane z likwidacji mienia innych osób prawnych, składane w myśl § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 839) w Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek Komitetu Likwidacyjnego. Udzielone w ten sposób zaliczki podlegają zwrotowi przed zakończeniem likwidacji mienia, z którego funduszów zostały wypłacone.

W razie niemożności pokrycia zaliczek z aktywów mienia, na którego likwidację zostały udzielone, zaliczki będą zwrócone z kwot, przeznaczonych w myśl ust. 1 § 3-go niniejszego rozporządzenia na pokrycie kosztów ogólnych".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Ignacy Matuszewski.

Minister Spraw Zagranicznych:
August Zaleski.

Minister Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
H. Józewski.

(Dz. U. R. P. z 29 stycznia 1930 r. Nr. 4 poz. 34).

53.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu

z dnia 24 stycznia 1930 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc luty 1930 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Monitor Polski z dnia 31 stycznia 1930 r. Nr. 25, poz. 43).

54.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 295 „Monitora Polskiego" z dnia 23.XII. 1929 r. pod poz. 692, umieszczono „Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1929 r. w przedmiocie uzupełnienia zarządzenia z dnia 13 grudnia 1928 r. w sprawie ustalenia listy mieszkań służbowych urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Skarbu i podległych mu urzędów, Prokuratorji Generalnej R. P. i Komendy Straży Granicznej".

W § 2 punkcie i) wydrukowano mylnie zdanie końcowe „łącznej powierzchni do 15 mtr kw", winno zaś być „łącznie powierzchni do 150 mtr. kw", co niniejszem prostuje się.

(Monitor Polski z dnia 21 stycznia 1930 r. Nr. 16).

Powołane zarządzenie zostało ogłoszone w Nr. 1 Dz. Urz. Min. Skarbu z dn. 4 stycznia 1930 r. pod poz. 1.

Organizacja władz.

55.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1930 r.

w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia w Boguszach ekspozytury urzędu celnego w Grajewie.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zadządza się co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie tworzy się Boguszach ekspozyturę urzędu celnego w Grajewie. Droga uboczna Bogusze — Prostken staje się drogą celną.

§ 2. Ekspozyturze w Boguszach nadaje się uprawnienia urzędów celnych drugiej klasy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *H. Józewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1930 r. Nr. 3, poz. 20).

Podatki bezpośrednie.

56.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1929 r.

L. D. V. 19564/1/29

w sprawie umarzania zaległości w podatku przemysłowym i dochodowym oraz w grzywnach z lat do 1927 r. włącznie.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że mimo udzielonych Izbom Skarbowym reskryptami z dn. 27 lutego 1928 r. L. D. V. 2421/1 i z dnia 5 stycznia 1929 r. L. D. V. 13381/1 — specjalnych upoważnień do umorzenia zaległości w podatkach przemysłowym i dochodowym, pozostała jeszcze znaczna ilość takich zaległości, których śsiągnięcie jest bądź niemożliwe, bądź mogłoby narazić egzystencję gospodarczą płatnika i powoduje tylko niepotrzebne przenoszenie nierealnych pozycyj do nowych ksiąg bierczych.

W celu zatem ostatecznego zlikwidowania tych nierealnych pozycyj w księgach bierczych i zmierzając przedewszystkiem do odciążenia personelu od nieprodukcyjnej pracy — zarządza Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i art. 126 ustawy o państwowym podatku dochodowym co następuje:

1) upoważnia się Izby Skarbowe oraz Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy) do umarzania w czasie do 31 marca 1930 r. we własnym zakresie działania zaległości w podatkach przemysłowym (zarówno w podatku od obrotu, jak i za świadectwa przemysłowe) i dochodowym — za rok 1927 i lata poprzednie oraz w grzywnach z art. 98 i 104 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i z art. 91 do 94 ustawy o państwowym podatku dochodowym, nałożonych orzeczeniami, wydanemi przed dniem 31 grudnia 1927 r. o ile łączna suma powyższych zaległości (nie wliczając dodatków komunalnych) nie przekracza co do jednego płatnika kwoty 2.000 zł.

2) umorzenie może zarządzić Izba Skarbowa (Śląski Urząd Wojewódzki — Wydział Skarbowy), tylko na podstawie wniosku właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych.

Wniosek ten winien być należycie umotywowany i przedłożony łącznie z wszystkiemi aktami egzekucyjnemi, aktami udzielonych a niedotrzymanych rat lub odroczeń i ewentualnie posiadanemi aktami dochodzeń. Za należyte umotywowania wniosku uważać należy:

a) zwinięcie przedsiębiorstwa i niemożność ściągnięcia zaległości od byłego przedsiębiorcy,

b) śmierć lub wyemigrowanie za granicę Państwa bez pozostawienia majątku,

c) niemożność ustalenia miejsca pobytu płatnika, nieposiadającego w kraju żadnego majątku,

d) zubożenie płatnika względnie gdy ściągnięcie zaległości, nawet w ratach naraziłoby jego egzystencję gospodarczą.

Okoliczność uzasadniająca umorzenie winna być stwierdzona jedną relacją sekwestratora, pochodzącą bądź z roku bieżącego bądź z lat poprzednich, o ile umorzoną ma być suma podatku nie przekraczająca 50 zł, natomiast przy wnioskach na umorzenie kwot podatku ponad 50 zł winna być okoliczność, uzasadniająca wniosek, stwierdzona dwoma relacjami, sporządzonemi przez dwóch różnych sekwestratorów lub jednego sekwestratora i delegowanego do egzekucji urzędnika oraz pisemnem potwierdzeniem naczelnika urzędu skarbowego lub referenta wymiarowego odnośnego podatku,

3) Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych sporządzą natychmiast po otrzymaniu niniejszego reskryptu — w podwójnym egzemplarzu wykaz **wszystkich,** nie przewyższających 2.000 zł a nadających się w myśl wyżej oznaczonych warunków do umorzenia zaległości w po-

datku przemysłowym, dochodowym za rok 1927 i za lata poprzednie oraz w grzywnach, wymienionych powyżej pod 1). Wykaz ten będzie zawierał następujące kolumny:

a) numer porządkowy,

b) pozycje książki bierczej względnie ksiąg bierczych (gdy jeden i ten sam płatnik ma zaległości w obydwu podatkach lub w grzywnach),

c) oznaczenie zaległości,

d) kwota zaległości,

e) przedłożono wniosek na umorzenie dnia . . . . do I . . . .

f) Uwaga.

Po wypełnieniu wykazu należy jeden egzemplarz przesłać Izbie Skarbowej w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 stycznia 1930 r., a na podstawie drugiego przedkładać kolejno partjami po 25 sztuk wnioski na umorzenie, odnotowując to w wykazie. W ten sposób przedłożą urzędy skarbowe wnioski co do wszystkich pozycyj wykazu najpóźniej do 15 lutego 1930 r.

Izba Skarbowa oraz Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy) winny przedłożone przez urzędy skarbowe wnioski rozpatrzeć i rozstrzygnąć w przeciągu 30 dni po otrzymaniu.

Powyższe zarządzenie ma zastosowanie również do Oddziałów bilansowych względnie referatów bilansowych z tą tylko różnicą, że wszystkie wnioski o umorzenie zaległości winny Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) przedłożyć Ministerstwu Skarbu w terminie zakreślonym dla urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

W dniu 31 marca 1930 r. przedłożą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) Ministerstwu Skarbu zestawienie, zawierające dane o ilości przedłożonych przez poszczególne urzędy skarbowe wniosków na umorzenie i ilości wniosków przedłożonych, a jeszcze nierozstrzygniętych.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

57.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1930 r.

L. D. V. 5630/2/29

w sprawie zwolnienia od dnia 1.VII. 1929 r. od podatku od kapitałów i rent, wkładów komunalnych kas oszczędności.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) i rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424) komunalne kasy oszczędności zmuszone zostały lokować wszystkie rozporządzalne fundusze (poza funduszami, które winny być lokowane w papierach pupilarnych) tylko w bankach państwowych i komunalnych, w których oprocentowanie jest niższe, niż w bankach prywatnych, a również niż kasy te płacą od wkładów swoim klijentom.

Wobec powyższego stanu rzeczy oraz biorąc pod uwagę, że lokowane przez komunalne kasy sumy nie stanowią ich własnych funduszów, lecz przeważnie oszczędności osób trzecich, od których już raz został opłacony podatek od kapitałów i rent, przynajmniej od tej części, która składa się z wkładów przewyższających zł 5.000 na jedną osobę i że działalność kas komunalnych nosi charakter poniekąd społeczny, Ministerstwo Skarbu zwalnia ze względów słuszności na podstawie art. 53 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 517) od podatku od kapitałów i rent, wkłady komunalnych kas oszczędności miejskich i powiatowych w Banku Polskim, bankach państwowych i komunalnych, Pocztowej Kasie Oszczędności i komunalnych kasach oszczędności, poczynając od 1 lipca 1929 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

58.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1930 r.

L. D. V. 3/2/29

w sprawie przedłużenia mandatów członków (zastępców) komisyj szacunkowych i odwoławczych dla spraw podatku majątkowego do końca r. 1930.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Okólnikiem z dnia 20 grudnia 1928 roku L. D. V. 5303/2/29 przedłużyło Ministerstwo Skarbu mandaty członków (zastępców) komisyj szacunkowych i odwoławczych dla spraw podatku majątkowego do końca 1929 r.

Z uwagi na to, że komisje powyższe mogą być jeszcze potrzebne w przyszłości, Ministerstwo Skarbu przedłuża niniejszem wymienione mandaty do końca 1930 r.

O powyższem zarządzeniu należy zawiadomić członków (zastępców) komisyj odwoławczych oraz za pośrednictwem władz podatkowych I instancji — członków (zastępców) komisyj szacunkowych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

59.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Z dniem 31 stycznia 1930 r. upływa termin płatności grudniowej raty podatku majątkowego tym właścicielom posiadłości rolnych, którym z powodu trudności finansowych, na skutek indywidualnie złożonych podań, płatność tej raty do tego czasu odroczono. Ministerstwo Skarbu, biorąc jednakże pod uwagę, że nie wszyscy właściciele posiadłości rolnych będą mogli w tym terminie uiścić jednorazowo całą zaległość, upoważniło Naczelników Urzędów Skarbowych do rozkładania tej raty w wypadkach zasługujących na uwzględnienie na dwie równe raty płatne — pierwsza do 31 stycznia, druga do 28 lutego 1930 r. Ulgę powyższą będą mogli uzyskać tylko ci właściciele posiadłości rolnych, którzy w terminie do dnia 31 stycznia b. r. złożą we właściwym urzędzie skarbowym indywidualne i należycie uzasadnione podania. Od rozłożonych na raty należności podatku majątkowego pobierane będą ulgowe odsetki w wysokości 1% miesięcznie za cały czas zwłoki, jednakowoż 14-dniowy termin ulgowy przewidziany w art.2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721) w tych wypadkach nie ma zastosowania.

(Monitor Polski z dnia 29 stycznia 1930 r. Nr. 23).

Opłaty stemplowe.

60.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

253. (art. 82 i 83). Korzystanie z kredytu, opartego o rejestrowy zastaw rolniczy (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 360) oraz rozporządzenie ministerjalne z dn. 14 lipca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 658) ujęte jest obecnie (w myśl okólnika Dyrekcji Banku Polskiego z dn. 14 sierpnia 1929 r. Nr. 68) w następującą formę prawną:

Osoba, która chce otrzymać pożyczkę w ramach kredytu, o którym mowa, otrzymawszy **promesę** (przyrzeczenie udzielenia pożyczki) od instytucji kredytowej, wymienionej w art. 3 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, sporządza **weksel** (bądź trasowany, który podpisuje jako akceptant, bądź własny, który podpisuje jako wystawca) lub kilka weksli.

Nadto osoba, która otrzymała promesę, sporządza i podpisuje dokument **umowy zastawniczej** (art. 5 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej oraz § 12 powołanego rozporządzenia ministerjalnego). W umowie tej oświadcza zastawca, że na wymienionych w umowie produktach rolnictwa lub przemysłu rolnego ustanawia rejestrowy zastaw rolniczy celem zabezpieczenia należności zastawnika z tytułu weksla (względnie weksli); umowa zastawnicza wymienia w szczególności: 1) znamiona weksla (względnie weksli) a mianowicie sumę wekslową, datę wystawienia, datę płatności oraz osobę wystawcy, a przy wekslach trasowanych również osobę akceptanta, 2) kwotę, dla której zastaw zostaje ustanowiony; ta kwota przewyższa sumę wekslową (sumę wymienioną w promesie): nadwyżka obejmuje należności uboczne (odsetki, koszta sądowe i t. p.).

Jeżeli instytucja kredytowa, która udzieliła pożyczki, nie należy do banków państwowych, to sporządza dokument **cesji,** w którym, stwierdziwszy, że weksel, dla którego został ustanowiony rejestrowy zastaw rolniczy przeniosła drogą indosu na Bank Polski, „ustępuje Bankowi Polskiemu wszelkie prawa, przysługujące dotychczas cedentowi jako zastawnikowi do należącego do zastawcy . . . . ." (zboża i t. p.) „stanowiącego przedmiot rejestrowego zastawu rolniczego".

Ministerstwo Skarbu oznajmia, w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości, że do pism wyżej wymienionych stosuje się ustawę o opłatach stemplowych w sposób następujący:

Promesa (przyrzeczenie udzielenia pożyczki) jest wolna od opłaty stemplowej na mocy art. 134 (ustęp drugi, zdanie drugie) u. o. s.

Weksle, o których wyżej mowa, podlegają opłacie według zasad ogólnych, podanych w ustępie pierwszym art. 122, w ustępie pierwszym art. 123, w art. 124 oraz w ustępie pierwszym art. 125.

Dokument umowy zastawniczej podlega w każdym razie opłacie w wysokości 3 zł, przewidzianej w ustępie drugim art. 82 u. o. s. a mianowicie w myśl punktu 5 powołanego artykułu, gdyż różnica między kwotą, dla której zostaje ustanowiony rejestrowy zastaw rolniczy, a sumą wekslową, stanowi kaucję na zabezpieczenie należności ubocznych. Dokument, o którym mowa, nie podlega dalszej opłacie, a mianowicie: na mocy ustępu drugiego art. 83 u. o. s. jeżeli: a) weksel, o którym mowa wyżej, został sporządzony **przed** sporządzeniem dokumentu umowy zastawniczej, b) weksel ten jest w umowie zastawniczej dokładnie określony przez wymienienie znamion weksla podanych w ustępie trzecim niniejszej wykładni i c) uiszczono opłatę od weksla należną w myśl ustępu pierwszego art. 122.

Celem stwierdzenia, czy zachodzą warunki, wymienione w ustępie poprzednim pod a) oraz c), ma być weksel okazany organowi, powołanemu do wymierzenia opłaty stemplowej. Jeżeli jednak weksel, o którym mowa, okazano notarjuszowi, mającemu siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, lub sądowi mającemu siedzibę na tymże obszarze, przy poświadczeniu podpisu zastawcy i notarjusz ten, względnie sąd, w tekście poświadczenia stwierdził, że weksel, względnie weksle, wymienione w umowie zastawniczej, zostały okazane oraz ile uiszczono od nich tytułem opłaty stemplowej, to

podatnik nie jest obowiązany do okazania weksla urzędowi skarbowemu. Notarjusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, sporządzając umowę zastawniczą w formie aktu urzędowego lub poświadczając podpis zastawcy na umowie zastawniczej, sporządzonej w formie dokumentu prywatnego, stwierdza w akcie urzędowym względnie w zaświadczeniu, że weksel, względnie weksle, wymienione w umowie zastawniczej zostały okazane oraz ile uiszczono od nich tytułem opłaty stemplowej (§ 54 oraz § 55, ustęp trzeci, punkt „a" r. w. s. (L. D. V. 152/6/30).

Podatki konsumcyjne.

61.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1929 r. do 30 września 1930 r.

Na zasadzie art. 1 i 16 ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) zarządza się co następuje:

§ 1. Na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej wyznacza się na okres czasu od 1 października 1929 r. do 30 września 1930 r. ostateczny:

a) zasadniczy kontyngent cukru białego w ilości 3.704.895 q,
b) zapasowy kontyngent w ilości 259.343 q takiegoż cukru.

§ 2. Ostateczny kontyngent zasadniczy tudzież zapasowy będzie rozdzielony zgodnie z postanowieniami art. 3 wyżej cytowanej ustawy pomiędzy poszczególne cukrownie po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru w bieżącej kampanji przez wszystkie cukrownie położone na obszarze Rzeczypospolitej, najpóźniej zaś do dnia 31 marca 1930 r.

§ 3. Do czasu dokonania przewidzianego w paragrafie poprzednim rozdziału ostatecznych kontyngentów poszczególne cukrownie będą mogły wypuścić na rynek wewnętrzny na poczet swego ostatecznego kontyngentu do 80% ich prowizorycznego kontyngentu zasadniczego, określonego na bieżący okres w załączniku do rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 498), jednakże nie powyżej 40% własnej rzeczywistej produkcji.

§ 4. Cukrownie, które całkowicie zakończyły kampanję, mogą przed dokonaniem rozdziału ostatecznego kontyngentu wywozić cukier zagranicę ponad normę określoną w § 16 rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 6, poz. 32), jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Kierownik Ministerstwa Rolnictwa:
(—) *Witold Leśniewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1930 r. Nr. 3, poz. 21).

62.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1929 r.

L. D. IV. 3995/1/29

w sprawie podatków pośrednich i opłat monopolowych.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Lwowie, Poznaniu Mysłowicach.

W celu usunięcia wątpliwości, jakie powstają przy stosowaniu okólnika z dnia 24.V. 1928 r. Nr. D. IV. 2709/1/28, w sprawie składania danych o podatkach pośrednich i dochodach monopolowych za przywożone z zagranicy towary Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w wypadkach, gdy podatki pośrednie i dochody monopolowe za towary przywiezione z zagranicy wpłacane są przez strony nie do Kas Urzędów Celnych lecz do C. K. P. lub do Kas Skarbowych na rachunek „Nadwyżek Kasowych" Urzędu Celnego, Urząd Celny jednocześnie z dokonaniem odprawy wzywał stronę do przedstawiania na piśmie danych, stanowiących podstawę naliczenia podatków pośrednich lub też dochodów monopolowych, względnie aby sam sporządzał dane te na podstawie przywozowych dowodów celnych.

O ile chodzi o ekspozytury pocztowo-celne, to te winny sporządzać za każdą dekadą z wyników rewizji deklaracyj pocztowych zestawienia danych, dotyczących podstawy naliczenia podatków pośrednich i dochodów monopolowych za całą dekadę.

Ze względu na to, że urzędy pocztowe wpłacają należności celne i akcyzowe od przesyłek pocztowych dekadami z własnych funduszów w globalnej sumie, po potrąceniu od niej należności uiszczonych w poprzednich dekadach od przesyłek, które następnie zostały zwrócone zagranicę lub też nie wydane adresatom z innych powodów a nadto ze względu na to, że niektóre urzędy

pocztowe należności akcyzowe, podlegające odpisaniu, potrącają z wpływów celnych, jeśli w danej dekadzie nie było wcale wpływów akcyzowych albo wysokość ich była niedostateczna, ustala się następujący tryb postępowania w tych wypadkach:

Należności celne i wszystkie inne za zagraniczne przesyłki pocztowe, wpłacane przez Urząd pocztowy dekadami do Centralnej Kasy Państwowej lub Kas Skarbowych na Nadwyżki Kasowe Urzędu Celnego bez jakichkolwiek potrąceń na rzecz podatków pośrednich i dochodów monopolowych w poprzednich dekadach, Urząd Celny zarachowuje na ogólnych zasadach (§ 37 i 39 instr. Rach. Kas. Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 24 z 1922 r.) a mianowicie: wpływy celne na odnośne pozycje budżetu, zaś wszelkie inne należności nie celne w ich liczbie podatki pośrednie i dochody monopolowe do sum obrotowych w sposób wskazany w okólniku z dnia 3.IX. 27 r. Nr. DC/3500/IV/27.

W wypadkach gdy Urząd pocztowy dokona w danej dekadzie potrącenia uiszczonych w poprzednich dekadach podatków pośrednich i dochodów monopolowych za przesyłki nie wydane adresatom z różnych powodów, jeżeli potrącenia te znajdują pokrycie we wpływach podatków pośrednich danej dekady, Urząd Celny wpłaty za daną dekadę zarachowuje jak wyżej na odnośne pozycje przychodowe z uwzględnieniem dokonanych potrąceń.

O dokonanym w ten sposób zmniejszeniu za daną dekadę wpływów podatków pośrednich i dochodów monopolowych należy odnotować na sporządzonych dla Kas Skarbowych za tę dekadę przez ekspozytury pocztowo - celne zestawieniach z wyszczególnieniem ilości i jakości niewydanych adresatom przesyłek i sumy uiszczonych za nie podatków pośrednich i dochodów monopolowych, jeżeli zaś potrącenia te nie mogą być w części lub w całości z osiągniętej w danej dekadzie sumie wpływów akcyzowych (monopolowych) dokonane i pokryte zostały przez Urząd z wpływów celnych i wówczas Urząd Celny zarachowuje zmniejszone z tego powodu wpływy celne jak wyżej na odnośne pozycje budżetowe, jednocześnie jednak sumy zapożyczone z wpływów celnych na zwrot podatków pośrednich i dochodów monopolowych zapisuje w założonym w tym celu zapisku według załączonego wzoru.

Celem wyrównania niedoboru w dekadowych wpływach celnych, z których były pokryte zwroty podatków spożywczych Urząd Celny przesyła z początkiem każdego miesiąca Dyrekcji Ceł odpowiednie zestawienie, sporządzone na podstawie powyższego zapisku. Dyrekcja Ceł zgodnie z okólnikiem Min. Skarbu Nr. DC/3500/IV/27 (ustęp 23 i 24 Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 27 z 1927 r.) przesyła to zestawienie władzy administrującej dochodami podatków pośrednich z prośbą o zrefundowanie należnych kwot bądź z wpływów okresu bieżącego bądź też z odnośnych kredytów budżetowych (§ 56 ustęp 3 instr. Dz. Urz. Min. Skarbu z 1922 r.) i przelanie tych kwot za pośrednictwem Centralnej Kasy Państwowej lub Kas Skarbowych na Nadwyżki Kasowe odnośnego Urzędu Celnego, który je odpowiednio zarachuje § 37 i 39 instr. Rach. Kas. dla Władz i Urzędów Celnych.

O zrefundowaniu wpływów celnych, z których były potrącane przez Urząd pocztowy podatki pośrednie i dochody monopolowe, Urząd Celny odnotowuje w wymienionym wyżej zapisku oraz tych dekadowych dowodach przychodowych, według których zostały zarachowane wpływy celne w zmniejszonych kwotach wskutek dokonanych potrąceń z jednoczesną adnotacją w przedziałce „UWAGI" rejestru opłat celnych przy pozycji, pod którą zostały zapisane zmniejszone wpływy celne.

W rejestrze „wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych" (ustęp 24 okólnika L. DC/3500/IV/27) Urząd Celny winien uczynić przy odnośnej pozycji przychodowej, pod którą zostały zaksięgowane wpłacone przez Urząd pocztowy podatki pośrednie i dochody monopolowe adnotację, że wpływy te zostały zwrócone wobec niewydania pocztowych przesyłek adresatowi. Adnotację należy uczynić również na zwróconym Urzędowi Celnemu przez Urząd pocztowy kwicie celnym na niewydane przesyłki pocztowe, przyczem kwit ten dołącza się do wyniku rewizji przesyłek pocztowych.

Ponadto Ministerstwo Skarbu zaznacza, że przepis ustępu ostatniego okólnika z dn. 24.V. 1928 r. Nr. D. IV. 2709/1/28 co do przedstawiania wszystkich danych, stanowiących podstawę obliczania podatków pośrednich i opłat monopolowych od sprowadzanych z zagranicy od dnia 1 kwietnia 1927 r. artykułów wymienionych w dziale 6 § 11, i w działach: 12, 13 i 15 budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu musi być bezwzględnie wykonany.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

Powyższy okólnik został podany do wiadomości wszystkim Izbom Skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 20 stycznia 1930 r. L. D. VI. 3786/1/29.

Załącznik do Okólnika L. D.IV. 3995/1/29.

Nr. bieżący	Data i numer kwitu (wyniku rewizji) na odprawione przesyłki pocztowe	Wyszczególnienie towarów (wg. wyniku rewizji), za które zostały uiszczone podatki pośrednie i dochody monopolowe	Data oraz pozycja rejestru wpływów nie celnych uiszczonych podatków pośrednich i dochodów monopolowych	Data i numer zawiadomienia U. C. do Kasy Skarbowej, przy którym były przesł. dowody przychod. dot. zarachow. podatk. pośredn. i dochodów monopol. na dochód Skarbu	Dowody nie wydania przes. poczt. adresatom, za które uiszczono należności podatków pośredn. i dochodów monopolowych	Wyszczególn. sumy oraz dekady, w której Urząd poczt. potrącił należn. podatk. pośr. i opł. mon. z wpływów celn. za przesyłki niewydane adresatom	UWAGI: Data i Nr. przesłanego wyciągu do Dyrekcji Ceł w sprawie zrefundowania wpływów celnych, data oraz pozycja rejestru opłat celnych jako wpływy celne i t.d.

63.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1930 r.

L. D. VI. 3513/3/29

w sprawie nadzoru skarbowego nad wyjściami poza ogrodzenie wytwórni olejów mineralnych.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV w Krakowie, we Lwowie.
Do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach.

W myśl postanowień § 44 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 października 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od olejów mineralnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 97, poz. 862) wszelkie wyjścia poza ogrodzenie wytwórni olejów mineralnych winny znajdować się pod kontrolą urzędników skarbowych, dozorujących wytwórnię.

Jak stwierdzono, kontrola ta jest wykonywana w sposób niejednolity, w niektórych wytwórniach zupełnie nie istnieje, a w pewnych stosowana jest tylko formalnie.

W celu ujednostajnienia dozoru skarbowego nad powyższemi wyjściami, zarządza się, co następuje:

Przydzieleni do stałego dozoru urzędnicy obowiązani są wykonywać kontrolę tak nad ruchem osobowym, jak i towarowym z wytwórni.

Wszystkie bramy wyjściowe dla ruchu towarowego w czasie normalnej pracy w wytwórni, mają pozostawać pod stałym dozorem kontroli skarbowej.

Wywóz produktów naftowych z wytwórni może odbywać się tylko w obecności organu skarbowego.

W przedsiębiorstwach, utrzymujących bocznicę kolejową, przesuwanie wagonów z nieopodatkowanemi przetworami naftowemi ma się odbywać w obrębie wytwórni. Brama, zamykająca tor, ma pozostawać stale pod urzędowem zamknięciem i może być otwierana tylko dla przepuszczenia wagonów wyprowadzanych względnie wprowadzanych na teren wytwórni i w tym czasie ma pozostawać pod stałą kontrolą organów skarbowych.

W wytwórniach, gdzie wyjątkowo z powodu braku wagi pomostowej, ważenie cystern odbywa się na wadze kolejowej, wagony i cysterny z olejami, wychodzące z rafinerji celem zważenia, winny tak w drodze jak i na dworcu kolejowym pozostawać pod dozorem kontroli skarbowej.

Wszystkie bramy wyjściowe dla ruchu towarowego w porze wieczornej i nocnej, gdy normalna praca w wytwórni się nie odbywa, mają być zamknięte i urzędowo zabezpieczone.

Przejścia dla ruchu osobowego (furtki) winny być stale zamknięte tak w dzień jak i w nocy na klucz, znajdujący się u odźwiernego zakładu fabrycznego, któremu nie wolno wpuszczać do obrębu wytwórni osób obcych. Furtki mają służyć wyłącznie do wpuszczania i wypuszczania osób, wyłącznie do niezbędnej komunikacji osobowej, a w szczególności do wpuszczania i wypuszczania osób, zamieszkujących w obrębie wytwórni, względnie zajętych w danem przedsiębiorstwie. Furtki te mają być w dzień stale obserwowane przez kontrolę skarbową.

W wypadkach, gdy przedsiębiortswo uzyska zezwolenie na utrzymywanie na terenie wytwórni drugiego przejścia dla ruchu osobowego (rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 16.XII. 1929 r.), natenczas drugie przejście ma służyć tylko do celów w pozwoleniu wskazanych.

Duplikaty kluczy od wszystkich furtek mają znajdować się w przechowaniu kontroli skarbowej w kancelarji stałego dozoru.

Przejścia osobowe winny być w porze nocnej kilkakrotnie w różnych porach kontrolowane przez urzędników stałego dozoru.

W wytwórniach, do których przydzielono po jednym tylko funkcjonarjuszu dla wykonywania stałego dozoru, który chwilowo opuszcza teren wytwórni dla asystowania przy ważeniu cystern na wadze kolejowej, należy na czas nieobecności dozoru skarbowego, bramy wyjściowe wytwórni wziąć pod urzędowe zamknięcie.

Ponadto kontrola skarbowa wytwórni, w zależności od miejscowych warunków, winna wykazać jak najdalej idącą zapobiegliwość w tym kierunku, aby niedopuścić do usuwania olejów mineralnych z wytwórni bez opodatkowania.

W przedsiębiorstwach, niezasługujących na zaufanie, lub też takich, gdzie stwierdzono potajemne usuwanie nieopodatkowanych olejów mineralnych z wytwórni, ma być ustanowiony nad przejściami osobowemi stały nocny nadzór przez urzędników kontroli skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) Juljan Kulski.

64.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1930 r.

L. D. VI. 19/KT/30

w sprawie uszkodzeń plombownic i narzędzi mierniczych wynikłych wskutek zaniedbań urzędników.

Do wszystkich Izb Skarbowych (Wydz. IV) oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Niektóre plombownice z liczby nadesłanych do naprawy w myśl zarządzenia z dnia 29 kwietnia 1929. L. D. VI. 454/KT/29, posiadały znaczne uszkodzenia (np. głębokie zewnętrzne okaleczenia), rodzaj których pozwala przypuszczać, że obchodzenie się z niemi było niedbałe.

Zawiadamiając o powyższem poleca się:

1) przypomnieć podwładnym organom Kontroli Skarbowej treść okólnika z dnia 15 stycznia 1929 r. L. D. VI. 13/KT/29, w sprawie użytkowania i obchodzenia się z plombownicami (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 72);

2) zarządzić perjodyczne sprawdzenia przez rewizorów Izby stanu plombownic, oraz narzędzi mierniczych i przyrządów pozostających w użytkowaniu urzędników Kontroli Skarbowej, i w razie stwierdzenia uszkodzeń, wynikłych wskutek zaniedbań z ich strony, pociągać winnych do odpowiedzialności, przedkładając równocześnie Ministerstwu odnośne sprawozdania.

Za Dyrektora Departamentu:
Naczelnik Wydziału:
(—) *St. Widomski.*

65.

OBWIESZCZENIE.

Zarządzeniem z dnia 13 stycznia 1930 r. L. D. VI. 125/3/30, zezwoliło Ministerstwo Skarbu cukrowni „Łubna" na otwarcie i prowadzenie wolnego składu cukru w magazynie nieczynnej cukrowni w Szreniawie, pow. Miechowski.

W powyższym wolnym składzie będzie mógł być przechowywany wyłącznie cukier z kontyngentu zasadniczego.

Kontrolę Skarbową nad tym składem wykonywa Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Miechowie.

(„Monitor Polski" z dnia 23 stycznia 1930 r. Nr. 18).

Monopol Spirytusowy.

66.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTÓW

z dnia 20 stycznia 1930 r.

w sprawie ustalenia podstawowej ceny monopolowej za spirytus, który będzie dostarczony Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w kampanji 1929/30 r.

Na podstawie art. 10 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawową cenę monopolową za 1 hl 100° spirytusu surowego, który w kampanji 1929/30 r. będzie odpędzony i dostarczony na kontyngent zakupu Państwowego Monopolu Spirytusowego przez gorzelnie rolnicze loco wagon najbliższej od gorzelni czynnej towarowej stacji kolejowej, względnie loco statek najbliższej przystani, ustala się w wysokości następującej:

	Złotych za 1 hl 100°
dla województwa warszawskiego	85.53
" " łódzkiego	90.10
" " kieleckiego	86.18
" " lubelskiego	85.63
" " białostockiego	85.91
" " wileńskiego	94.39
" " nowogródzkiego	86.38
" " poleskiego	86.35
" " wołyńskiego	82.40
" " poznańskiego	85.41
" " pomorskiego	87.38
" " krakowskiego	96.73
" " lwowskiego	85.11
" " stanisławowskiego	84.16
" " tarnopolskiego	81.55
" " śląskiego	100.20

§ 2. Monopolową cenę nabycia spirytusu surowego z gorzelni przemysłowych w kampanji 1929/30 r. ustala się w wysokości następującej:

za spirytus kontyngentowy z produkcji gorzelni drożdżowych:

44 zł 51 gr
za 1 hl 100°;

za spirytus kontyngentowy z produkcji pozostałych gorzelni przemysłowych:

72 zł 36 gr
za 1 hl 100°;

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
K. Bartel.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Ignacy Matuszewski.

(Dz. U. R. P. z 29 stycznia 1930 r. Nr. 4 poz. 32).

Loterja Państwowa.

67.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu (Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej), podaje do wiadomości, że ciągnienie IV-ej klasy 20-ej Polskiej Państwowej Loterji Klasowej odbędzie się publicznie w czwartek i piątek dnia 6 i 7 lutego 1930 r. o godzinie 8-ej minut 30 z rana w Warszawie, pzy ul. Nalewki 2 (Biuro Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej) wobec komisji rządowej przy współudziale i pod kontrolą dwu obywateli miasta zaproszonych przez prezydenta miasta.

Sprawy koncesyjne.

68.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1930 r.

L. D. VI. 3400/3/29

w sprawie nadawania koncesyj na sprzedaż przedmiotów objętych monopolem skarbowym.

Do
wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Wobec tego, że niektóre Izby Skarbowe stosują końcowy ustęp rozporządzenia z dnia 28 lutego 1929 r. L. D. VI. 1730/konc. w sprawie nadawania koncesyj na sprzedaż napojów alkoholowych, również do ubiegających się o koncesję na detaliczne sklepy tytoniowe po wsiach, wyjaśnia się, że koncesje na sklepy tytoniowe otwierane po wsiach mają być w dalszym ciągu nadawane w trybie uproszczonym po myśli okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 18 listopada 1927 roku L. D. VI. 22677/3.

Dyrektor Departamentu:
(—) Juljan Kulski.

69.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

w sprawie koncesji na hurtownie tytoniowe, wolne składy soli i t. p.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż nie rozporządza zupełnie wolnemi koncesjami na hurtownie tytoniowe, wolne składy soli i t. d., ani też wolnemi udziałami w tychże koncesjach. Z tych względów, coraz liczniej w ostatnich czasach zgłaszane podania zarówno uprzywilejowanych osób prywatnych, jak również instytucyj społecznych nie mogą być pozytywnie załatwione. Wielka ilość zgłoszonych w ciągu ostatnich kilku lat podań, zakwalifikowanych już do uwzględnienia, nie może być z braku wolnych koncesyj załatwiona, tem więcej składanie nowych podań jest zupełnie bezcelowe. Co się zaś tyczy koncesyj na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych i wyrobów tytoniowych, to aczkolwiek i w tej dziedzinie niema wolnych koncesyj, to jednakże ze względu na większą ich ilość, częściej następują zmiany. Nadawanie jednak tych koncesyj — o ile chodzi o koncesje na sprzedaż napojów alkoholowych — należy do kompetencji właściwych izb skarbowych, o ile zaś dotyczy sklepów tytoniowych — do urzędów skarbowych akcyz i monopolów, — przeto składanie podań o te koncesje do Ministerstwa Skarbu jest również zupełnie bezcelowe.

Przepisy o instytucjach bankowych.

70.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: REFORM ROLNYCH, SKARBU I ROLNICTWA

z dnia 14 stycznia 1930 r.

o przyznawaniu ulg w spłacie należności z tytułu długoterminowych pożyczek w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 356) zarządza się co następuje:

§ 1. W razie nawiedzenia nieruchomości, na którą została udzielona pożyczka w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego, klęskami żywiołowemi, jak pożar, powódź, gradobicie, zniszczenie zasiewów przez szkodniki, nieurodzaj i t. p., wreszcie w innych ważnych wypadkach, zasługujących według uznania Dyrekcji Banku na uwzględnienie, może być dłużnikowi udzielona ulga w spłacie przypadających od niego należności.

§ 2. W celu uzyskania ulgi w spłacie należności, petent winien wnieść podanie z opinją starosty, stwierdzającą rodzaj klęski, lub inne nieszczęśliwe okoliczności, tudzież wysokość poniesionych przez petenta strat.

W razie potrzeby Bank może delegować na miejsce swego urzędnika, który przy ocenie wysokości straty winien uwzględnić nietylko rzeczywisty ubytek majątku, lecz także skutki gospodarcze tych strat, tudzież konieczny ewentualnie wydatek, klęską spowodowany. Do operatu sprawdzenia klęski winien być w tych wypadkach dołączony odpowiedni wniosek co do załatwienia podania petenta o ulgę.

§ 3. Przy określaniu rozmiarów ulgi Bank może uwzględnić nietylko udowodniony rozmiar klęski, lecz również i jej skutki gospodarcze.

§ 4. Ulgi udzielane przez Dyrekcję Państwowego Banku Rolnego mogą polegać na odroczeniu na przeciąg jednego roku lub rozłożeniu na 2 lata najwyżej dwóch rat półrocznych, licząc od dnia płatności danej raty. Odroczoną i rozłożoną na raty może być zarówno należność zaległa, jako też i przyszła.

§ 5. W wypadkach ponownych klęsk mogą być udzielane na tych samych zasadach dalsze ulgi, z tem jednak, żeby łączna suma odroczonych lub rozłożonych na raty należności z tytułu dzielonej pożyczki nie przekraczała czterech rat półrocznych.

§ 6. Rozłożone na raty należności rozdzielane są na równe części, które winny być uiszczone w terminach(1 kwietnia i 1 października), następujących po dniu uchwały o rozłożeniu należności na raty, poczynając od najbliższego i kończąc na tym terminie, do którego zostały rozłożone.

§ 7. Uchwała o rozłożeniu na raty należności przyszłych podlega wykonaniu jedynie po zapadnięciu danego terminu, przyczem jako termin zapłaty pierwszej części rozłożonej na raty należności uważać należy następujący po racie rozłożonej termin płatności raty (1 kwietnia lub 1 października).

§ 8. Pierwszy termin zapłaty rozłożonej na raty należności w ważnych wypadkach, na mocy uchwały Dyrekcji Banku, może być przeniesiony z najbliższego terminu na następny.

§ 9. Gdy rozłożenie należności na raty uzależnione jest od wypełnienia jakiegokolwiek bądź warunku przez dłużnika, uchwała o rozłożeniu należności na raty staje się wykonalna z dniem wypełnienia tego warunku. Jako termin zapłaty pierwszej raty rozłożonej należności uważać należy w tych wypadkach najbliższy od dnia uprawomocnienia się uchwały termin 1 kwietnia lub 1 października.

§ 10. Przy rozłożeniu na raty w wyjątkowo ważnych wypadkach należności już poprzednio odroczonych, zachować należy wskazany w § 4 prekluzyjny dwuletni termin, licząc od dnia, w którym należność winna była być zapłacona przed udzieleniem odroczenia, przyczem rozłożone na raty części poprzednio odroczonej należności podlegają zapłaceniu, poczynając od najbliższego terminu, następującego po dniu uchwały o rozłożeniu na raty.

§ 11. O ile przed wykonaniem uchwały o odroczeniu lub rozłożeniu należności na raty część tej należności okaże się zapłacona, to odroczenie lub rozłożenie na raty ma zastosowanie tylko w stosunku do niezapłaconej części należności; o ile część ta będzie mniejsza od 1/10 części półrocznej raty, uchwała nie podlega wykonaniu.

§ 12. Ulgi, udzielone przez Dyrekcję Państwowego Banku Rolnego w spłacie należności, przestają Bank obowiązywać z chwilą, w której pożyczka staje się w całości wymagalna wskutek naruszenia przez dłużnika warunków, zastrzeżonych przy udzieleniu pożyczki.

§ 13. W razie przedterminowej spłaty części pożyczki z sumy wniesionej na tę spłatę, winny być przedewszystkiem pokryte raty zaległe i ulgowe.

§ 14. Od wszystkich sum, przy których spłacie zostały udzielone ulgi, mogą być pobierane ulgowe odsetki od dnia płatności danej raty do dnia jej uiszczenia. Wysokość tych odsetek określa się na 1/2% miesięcznie, czyli 6% rocznie.

§ 15. Przypadające od zaległych należności odsetki mogą być przez Dyrekcję Banku na skutek prośby dłużnika umorzone, o ile powody niezapłacenia w terminie tych należności zasługiwać będą na szczególne uwzględnienie.

§ 16. Umorzeniu w myśl przepisów poprzedniego paragrafu mogą podlegać tylko odsetki, należne do dnia uchwały o przyznaniu ulgi, od tego zaś dnia odsetki będą pobierane od wszystkich rat ulgowych w ciągu całego okresu ulgowego.

O ile należność rozłożona zostaje na raty z umorzeniem odsetek i przytem z uzależnieniem ulgi od spełnienia przez dłużnika pewnych warunków, wskazanych w uchwale Dyrekcji, to umorzeniu podlegają odsetki, należne od dnia wykonania przez dłużnika wspomnianych warunków.

§ 17. Odsetki, obliczone od sum, wpłaconych do dnia uchwały o przyznaniu ulgi, podlegają umorzeniu jedynie w tych wypadkach, gdy w uchwale Dyrekcji Banku zostanie to wyraźnie zaznaczone.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa:
(—) *Wiktor Leśniewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 stycznia 1930 r. Nr. 3, poz. 25).

Skarbowość związków samorządowych.

71.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 stycznia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie częściowej zmiany przepisów o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Na podstawie § 11 punkt b) i § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) w związku z art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) i z § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1927 r. o sprawozdaniach z działalnści i rachunkowości instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 2, poz. 13) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania § 11 punkt b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne oraz niektórych innych paragrafów tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 443), zmienionego częściowo przez rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 587), wprowadza się następujące dalsze zmiany:

1. Ustęp drugi § 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Należy jednak zamieszczać w budżetach sumy powstające z rozrachunku między sobą przedsiębiorstw i tych zakładów, które zgodnie z § 4 niniejszego rozporządzenia mają być wydzielone z budżetu administracyjnego, jak również sumy, które powstają z rozrachunku między temi przedsiębiorstwami i zakładami a jednostkami organizacyjnemi, względnie gospodarczemi, objętemi budżetem administracyjnym".

2. Ustęp pierwszy § 4 otrzymuje brzmienie następujące: „Budżet związku komunalnego składa się z budżetu administracyjnego i budżetów przedsiębiorstw komunalnych, szpitali i zakładów opiekuńczych".

Ustęp drugi tegoż § 4 otrzymuje brzmienie następujące: „Budżet administracyjny obejmuje budżety netto (czyste zyski lub deficyty) przedsiębiorstw, szpitali i zakładów opiekuńczych. Pozatem wszystkie budżety zawierają dochody i wydatki brutto".

3. Ustęp trzeci § 10 otrzymuje brzmienie następujące: „W wydatkach można preliminować kredyt na wydatki nieprzewidziane i to zarówno takie, które wogóle pominięto w budżecie, jak i takie, które zapreliminowane wprawdzie w budżecie, okażą się przy wykonaniu niewystarczającemi, o ile kredyty na te wydatki nie mogą być zwiększone przez zmniejszenie innych kredytów (virement) (§ 51).

Zarząd Związku komunalnego obowiązany jest powiadomić organ uchwalający na najbliższem posiedzeniu o wydatkach dokonanych z tego kredytu. W końcu roku budżetowego należy wszystkie wydatki omawianego kredytu zaliczyć do właściwych budżetowych wydatków w zależności od ich rodzaju. W tym celu zarząd związku komunalnego otworzy w końcu roku obrachunkowego nowe kredyty w odpowiednich działach budżetu, względnie zwiększy istniejące kredyty".

4. W ustępie trzecim § 13, w nazwach działów w dochodach zwyczajnych: „VII dopłaty (opłaty specjalne)" i w dochodach nadzwyczajnych: „V dopłaty (opłaty specjalne)„ — skreśla się nawias i słowa: „opłaty specjalne".

5. Paragraf 28 należy uzupełnić zdaniem: „W tymże dziale należy zamieszczać kredyty na wydatki nieprzewidziane".

6. Ustęp drugi § 34 otrzymuje brzmienie następujące: „Dział VI powinien objąć opłaty za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego z wyjątkiem szpitali i zakładów opiekuńczych (opłaty placowe, rogatkowe, za wpęd na targowice i t. p.)".

W ustępie trzecim tegoż paragrafu skreśla się nawias i słowa: „opłaty specjalne", zamieszczone w tym nawiasie.

7. Ostatni ustęp § 35 otrzymuje brzmienie następujące: „Kary za zwłokę w płaceniu podatków, odsetki za odroczenie i koszty egzekucji należy preliminować w osobnych pozycjach dla każdego podatku oddzielnie".

8. W ustępie czwartym § 37 należy skreślić nawias wraz z zamieszczonemi w nim słowami, „specjalnych opłat". W ostatnim ustępie tegoż paragrafu należy skreślić dotychczasowy punkt 2 i zmienić dotychczasową numerację punktu 3 na 2.

9. W § 51 dodaje się nowy ustęp: „Zwiększenie kredytu na wydatki nieprzewidziane może nastąpić tylko w formie dodatkowego budżetu".

10. Ustęp pierwszy § 52 otrzymuje brzmienie następujące: „W razie gdy kredyt przewidziany w budżecie okaże się niewystarczającym i nie może być zwiększony w sposób wyżej podany (virement), zarząd związku komunalnego bądź pokryje go z kredytu na wydatki nieprzewidziane, bądź też postąpi zgodnie z postanowieniami zawartemi w ustępach drugim i trzecim § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwma 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522)".

11. Ustęp 2 § 59 uzupełnia się zdaniem: „z których jeden wydział powiatowy zatrzymuje dla siebie wraz z odnośnemi materjałami, a drugi egzemplarz zwraca właściwemu związkowi komunalnemu z uwidocznieniem w tym egzemplarzu żądanych przez siebie zmian".

W ustępie czwartym § 59 słowo „właściwej" zastępuje się wyrazem „wojewódzkiej".

W ustępie ostatnim tegoż § 59 przed słowami „władza nadzorcza" dodaje się słowo „wojewódzka".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
H. Józewski

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Ignacy Matuszewski

(Dz. U. R. P. z 29 stycznia 1930 r. Nr. 4 poz. 38).

Przepisy ubezpieczeniowe.

72.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Na terenie Izb Skarbowych ziem zachodnich Rzeczypospolitej Polskiej są rozpowszechniane t. zw. karty zamówień i karty sprzedaży obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej z 1928 roku lub innych pożyczek państwowych. Karty powyższe pochodzą z zagranicznych instytucyj bankowych i zawierają w swej treści wzmiankę, iż każdy posiadacz dokumentu sprzedaży jest bezpłatnie ubezpieczony na określoną sumę pieniężną (wyrażoną zwykle w dolarach) na wypadek śmierci lub trwałej niezdolności do pracy z powodu nieszczęśliwego wypadku.

Taka działalność banków zagranicznych — niezależnie od tego, że sama sprzedaż przez te banki papierów wartościowych prowadzoną jest nielegalnie (bez koncesji na wykonywanie w Polsce czynności bankowych) i wskutek tego już podlega ściganiu, jest tembardziej niedopuszczalną, że posiada wyraźne cechy nielegalnej działalności ubezpieczeniowej.

Wobec tego więc, że w myśl postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64) działalność ubezpieczeniową mogą uprawiać tylko zakłady, które otrzymały zezwolenie na działalność, Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) przestrzega, iż osoby pośredniczące w zawieraniu scharakteryzowanych wyżej umów, będą pociągane do odpowiedzialności karnej na mocy art. 101 rozporządzenia o kontroli ubezpieczeń, który głosi, że „kto w imieniu zakładu ubezpieczeń nie mającego zezwolenia na działalność w Polsce, zawiera umowę ubezpieczenia lub pośredniczy w zawarciu takiej umowy ulega karze aresztu do 6-ciu miesięcy i grzywny do 10.000 zł, albo jednej z tych kar".

Niezależnie od powyższego posiadacze tego rodzaju dokumentów sprzedaży obowiązani są do uiszczenia opłaty stemplowej w wysokości 2% od sumy ubezpieczenia na zasadzie art. 101 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P .Nr. 98, poz. 570). W razie nieuiszczenia opłaty stemplowej w ciągu trzech tygodni od chwili otrzymania dokumentu sprzedaży, zostanie ta opłata wymierzona w wysokości sześciokrotnej.

Wiadomości nieurzędowe.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Dnia 20 stycznia b. r. delegat Polski w Hadze Mrozowski podpisał z Francją, Anglją i Włochami trzy umowy w sprawie ustalenia i spłat długu Polski wobec tych państw z tytułu udziału Polski w kosztach okupacji przez aljantów terenów plebiscytowych na G. Śląsku i w Prusach Wschodnich.

Wysokość długu ustalona została zgodnie z faktycznemi i niepokrytemi dotąd wydatkami aljantów na 178 milj. fr. fr. w stosunku do Francji, 604 tys. Ł w stosunku do Anglji i 38 milj. lirów w stosunku do Włoch.

Warunki spłaty, przewidziane układami, można uznać za bardzo korzystne dla Polski. Przewidują one, że spłata długu rozpocznie się dopiero dn. 15 kwietnia 1931 r., przytem do tego terminu Polska wolna jest od wszelkich odsetek. Spłata ta trwać będzie przez lat 35,, t. j. do r. 1965, zaś odsetki bieżące płacone będą przez Polskę w wysokości 4% rocznie. System spłat przedstawia dużą korzyść przez to, że oparty jest na rosnącej racie rocznej. Dzięki temu obciążenie budżetowe Polski z tytułu tego długu wynosić będzie w pierwszych 5-ciu latach niecałe 4¼ miljona złotych i następnie wzrastając stopniowo dojdzie w ostatnich latach do niecałych 5 milj. zł.

Nadmienić należy, że przypadający na Niemcy udział w kosztach okupacji terenów plebiscytowych został już pokryty w ramach planu Dawesa.

W najbliższych dniach należy się spodziewać podpisania w Paryżu układu polsko - francuskiego, tyczącego się długu wojennego Polski wobec Francji, zaciągniętego na armję gen. Hallera i zakup materjałów wojskowych w czasie wojny przeciw bolszewikom. Odnośne układy, prowadzone w Paryżu intensywnie od wiosny ub. roku, zostały już prawie ukończone. Umowa o konsolidację długu wojennego wobec Francji wraz z podpisaniem obecnej umowy o długach plebiscytowych zakończy ostatecznie prace nad konsolidacją długów, zaciągniętych przez Państwo Polskie zagranicą.

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 49565. 3 II 1930 r. 8000.